

CAP AL 2014 MIRANT AL CEL

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI
@xaviergual

Als inicis d'aquest any que acaba es van anunciar diferents projectes empresarials que calia observar abaixant el cap i mirant a terra. Dipòsits de gas subterranis, prospeccions d'hidrocarburs (que han declinat) i el torrent d'actualitat continua que es deriva de les mines de potassa i sal de Sùria i Sallent. Les mines bagenes, entre les obres, les inversions, els runams, la judicialització dels residus i les batalles de competidors salins que han acabat als jutjats, han fet córrer rius de

tinta. I caldrà seguir atent a totes aquestes carpetes perquè continuen obertes quasi totes. Sembla que al subsòl podem trobar una part de la solució per a la recuperació econòmica. I ara, per contraposició, com si s'apliqués la llei del pèndul, sembla que al 2014 caldrà mirar cap amunt i observar el cel, on apareixen a l'horitzó dues iniciatives localitzades en el territori de la Catalunya Central pensades per a les alçades. La primera la protagonitza Air Andorra, que vol començar a operar a l'aeroport de la Seu d'Urgell amb vols regulars. És la iniciativa privada que es vol posar en marxa per portar passatgers des de Barcelona fins al Pirineu. L'atracció i el poder econòmic d'Andorra sembla que poden ser el fonament més sòlid, junt a l'obstinació i la complexitat del poder polític de l'Ait Urgell. Tot amb un toc ben andorrà: poc soroll, tots units i de cara cap a l'objectiu comú. Cal esperar que aquesta vegada sigui la definitiva per consolidar aquest petit aeroport com a mitjà de co-

municació a la zona. A ningú no se li escapa que en l'actualitat tot el que té a veure amb nous aeroports i vols equival a perdues i trances pocs clars, però és cert que no té res a veure amb els casos de Ciutat Real o Castelló. Tots hi hem de donar un vot de confiança.

I a Moia s'està consolidant una experiència de possible repercussió mundial: una zona de proves d'avions no tripulats. Encara no existeix un mot en català per denominar aquests artefactes, i de moment s'està usant el nom en anglès: *drones*. A manca d'un filòleg de guàrdia, pots ser els que volen pel Moianès en podríem dir *tolts* en honor de les famoses coves i vés a saber si el nom fa fortuna més enllà. Aquests aparells es van donar a conèixer com a elements per fer la guerra a distància, i fent un canvi habitual en la tecnologia han passat de l'ús militar a l'ús civil. El mateix viatge que va fer Internet i altres descobertes tecnològiques. Disposar de vols regulars a la Seu seria un

pas molt qualitatiu per al territori. I sobre els *drones*, tant aquest diari com altres mitjans s'han ocupat d'explicar detalladament les infinites aplicacions que es poden preveure. Tantos com la imaginació dels més agosarats. Cal esperar que l'atracció que generen les dues propostes combinin amb la factibilitat empresarial de tots dos. És a dir, que surtin els números. Consolidar un projecte empresarial requereix coratge, ser intèpid i no tenir por al fracàs, entre moltes altres coses. Segons totes les estadístiques, només un de cada quatre que ho proven se'n surten. Per tant, és qüestió de veure l'ampolla mig plena i pensar que hi ha opcions de tenir èxit. Endavant amb la combinació de la innovació amb la intuïció i eviteu les subvencions dels poders públics. Fan mal d'ulls, condicionen i acomoden de manera perillosa. Espero gran èxit per als vols tripulats amb destí al Pirineu i els no tripulats de Moia. Quan es vagin consolidant i passi pels llocs d'operació estaré pendent de dalt, no fos que em calgués alguna cosa al cap. Els principis sempre són difícils.